

„Би военния ви флотъ за да насыти честолюбieto си. Мислите ли че той би спомогналъ на славата на Филокла, ако да бѣхъ тѣ още непріатели единъ къмъ другиго? Не, не, нема вече никое сумнѣніе че тѣзи двамата чловѣцы сж са съединили за да са подигнатъ наедно на найвысокытѣ достоинства и може бы за да съборѣжтъ престола на който вый царувате. Като ви говорѣж тѣй, азъ познавамъ че са излагамъ на тѣхно мценіе, ако, противу на мойтѣ извѣстія, вы оставите началници; но за мене е все едно; доста е да ви обявямъ истината.

„Тѣзи послѣдни думы на Тимократа ми направихъ голѣмо впечатлѣніе: азъ не са сумнявахъ вече въ предателството на Филокла, и не са довѣрявахъ на Протезилая като неговъ пріатель. Между туй Тимократъ ми повтаряше безпрестанно: Ако чакате да завладѣе Филоклъ островъ Карпатъ, не ще имате вече време да въспрете плановете му; бързайте да са оздравите противъ него до като можете. Азъ имахъ отвращеніе отъ дълбокото лицемѣріе на чловѣцытѣ, и не знаяхъ вече на кого да са довѣріж. Слѣдъ като открихъ предателството на Филокла, азъ не виждахъ вече на земята чловѣкъ, на когото добродѣтеля можаше да ма успокои. Рѣшихъ са да погубѣж поскоро тогози измѣнника; но бояхъ са отъ Протезилая, и не знаяхъ какъ да постѣпѣж съ него. Бояхъ са да го намѣріж виноватъ, но бояхъ са еще и да му са довѣріж.

„Найподиръ, въ смущеніето си, не можахъ да са стѣрніж да му не кажж че Филоклъ ми е станжлъ подозрителенъ. Той са показа очуденъ; представи ми поведеніето му право и смирено; въздигж услугытѣ му; съ една дума, направи сичко което трѣбаше за да ма убѣди че бѣше съ него въ добры отношенія. Отъ друга страна Тимократъ не губяше нито минута да ма удостоавѣрява въ тѣхното споразумѣніе и да ма подбужда да погубѣж Филокла до като е време еще да са предпазіж отъ него. Виждте, любезный ми Менторе, колко сж царьетѣ злачесты и изложены да ставатъ играло на другытѣ чловѣцы, доро и тогаеж когато тѣ са виждатъ трепещущы у краката имъ.

„Азъ помислихъ че вършж дѣло на дълбока поли-